

ทึ พย วิ ม า น
FALLEN IN LOVE

LAUREN KATE : เขียน

นลินญ : แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้แปล	9
อุบัติรัก : วาเลนไทน์ของเซลบีและไมล์ส	13
บทที่ 1 สองคนเพื่อนตาย	14
บทที่ 2 ตลาดนัด	31
บทที่ 3 ประกาศิต	45
บทที่ 4 ร่วมมือ	54
บทเรียนรัก : วาเลนไทน์ของโรแลนด์	69
บทที่ 1 ทางมีดมิดยาวไกล	70
บทที่ 2 ถล่มทลาย	78
บทที่ 3 ที่ปรึกษา	88
บทที่ 4 บทเรียนรัก	98
ไฟรัก : วาเลนไทน์ของแอเรียน	113
บทที่ 1 ความลับ	114
บทที่ 2 ไฟปรารถนา	123

บทที่ 3 แผลแรกเจ็บลึก	131
บทที่ 4 รักโอบอ้อม	139
รักนิรันดร์ : วาเลนไทน์ของแดเนียลและลูซินดา	149
บทที่ 1 กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว	150
บทที่ 2 ต่างจิตต่างใจ	161
บทที่ 3 อลวนอลเวง	171
บทที่ 4 โชคชะตาฟ้าลิขิต	180
บทส่งท้าย : ผู้พิทักษ์	192
เกี่ยวกับผู้เขียน	195
เกี่ยวกับผู้แปล	196

อุบัติรัก
วาเลนไทน์ของเชลบีและไมล์ส

บทที่ 1

สองคนเพื่อนตาย

เซลบีกับไมล์สหัวเราะออกมาจากแอนเนาน์เซอร์ส สายรอยังค์สีดำของมันเกาะเกี่ยวปีกหมวกเบสบอลดีดเจอร์สสีน้ำเงินของไมล์สและหางม้ายุ่งๆ ของเซลบีขณะทั้งสองก้าวออกมา

แม้เซลบีจะรู้สึกปวดเมื่อยประหนึ่งเล่นโยคะวินยาสะมาสีชู่ตรวด แต่อย่างน้อยเธอกับไมล์สก็ได้กลับสู่โลกปัจจุบันของพวกเขา บ้านถึงบ้านเสียที

อากาศเย็น ท้องฟ้าเป็นสีเทาหากสว่าง ไล่ไมล์สเป็นดังภูผากางกั้นเธอจากลมที่พัดกระหน่ำ จนเสื่อยืดสีขาวของเขาเป็นระลอกคลื่น เขาใส่เสื้อตัวนี้มาตั้งแต่วันที่ทั้งสองออกจากบ้านพ่อแม่ของลูซเมื่อวันขอบคุณพระเจ้า

ผ่านมาล้านปีแล้วเห็นจะได้

“ฉันพูดจริงนะ!” เซลบีบอก “อะไรทำให้นายไม่เชื่อว่า ลิปมัน เป็นของที่ฉันคิดถึงมากที่สุด” เธอเอานิ้วลูบปากแล้วทำเป็นสะดุ้ง “ปากฉันอย่างกับกระดาษทรายแหละ!”

“เธอบ้าไปแล้ว” ไมล์สหัวเราะเสียงขึ้นจมูก หากแต่ตายังมอง ตามนิ้วของเซลบีซึ่งไ้ริมฝีปากล่างเบาๆ คล้ายกลัวเจ็บ “ของที่เธออยากได้ มากที่สุดในแอนเนนน์เซอร์สคือ ลิปมัน”

“กับรายการพอดแคสต์ที่ฉันชอบฟัง” เซลบีบอก เพื่อยำกรอแบกรบ ไปบนกองใบไม้แห้งสีเทา “แล้วก็การเล่นโยคะทำสุริยะนมัสการที่ชายหาด...”

ทั้งสองห้องอยู่ในแอนเนนน์เซอร์สมานาน จากห้องซังในคุกบาสต์ยี่ ซึ่งพวกเขาเจอนักโทษผีตายซากผู้ไม่ยอมเปิดเผยชื่อ ผ่านเข้าไปและ ผ่นออกมาแทบไม่ทันจากสนามรบเงินซึ่งทั้งคู่ไม่รู้จักใครแม้แต่คนเดียว และล่าสุดก็ในเยรูซาเลมซึ่งพวกเขาได้พบแดเนียลที่ตามหาอยู่เช่นกัน ทว่าแดเนียลไม่เชิงเป็นตัวของตัวเอง เพราะเขารวมวิญญาณกับตัวเขา ในอดีตและไม่อาจสลัดวิญญาณส่วนนั้นทิ้ง

เซลบีจำเรื่องที่เกิดขึ้นได้ติดตา ไมล์สกับแดเนียลต่อสู้กันด้วย สตาร์ช็อค ร่างสองร่างของแดเนียล ตัวเขาในอดีตและปัจจุบัน แยก ออกจากกันหลังไมล์สลากลูกธนูลงมาตามอกของเทวทูต

มีเรื่องชวนให้ขนลุกเกิดขึ้นมากมายในแอนเนนน์เซอร์ส เซลบีตั้งใจที่ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับเรื่องพวกนั้นอีก ตอนนี่ที่เธอ ต้องทำก็แค่หาทางกลับหอโดยไม่หลงป่าก็เป็นอันว่าเรียบร้อย เซลบี หันหน้าไปทางทิศที่เธอหวังว่าจะเป็นทิศตะวันตก จากนั้นก็นำไมล์ส เดินเข้าไปในป่าที่เธอไม่คุ้นเคย “ซอร์โลนน่าจะอยู่ทางนี้”

การกลับบ้านเป็นเรื่องสุขปนเศร้าอยู่ไม่น้อย

เธอกับไมล์สไม่ได้เข้าไปในแอนเนนเซอร์สเพื่อจะไปเที่ยวเล่น พวกเขาโดดตามลูซเข้าไปจากในสวนหลังบ้านหลังเธอหายตัวไป โดยตั้งใจจะไปพาเธอกลับ ก็อย่างที่ไมล์สเคยบอก แอนเนนเซอร์สไม่ใช่ที่ที่จะเข้าไปวิ่งเล่น ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังอยากไปดูให้แน่ใจด้วยว่า ลูซจะไม่มีอะไร ลูซจะมีความหมายเช่นใดต่อเหล่าเทวดุฑและปีศาจที่ต่อสู้แย่งชิงเธอ เชลบีและไมล์สไม่สนใจสำหรับพวกเขา เธอคือเพื่อน

แต่ในการตามหา พวกเขาคอยแต่จะคลาดกับเธอ ซึ่งทำเอาเชลบีแทบคลั่ง เธอกับไมล์สตัดสินใจจากที่แปลกๆ แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง โดยไม่มีที่แว้วว่าจะได้พบลูซ

เธอกับไมล์สตกเตียงกันบ่อยๆ ถึงทางที่จะไปและวิธีที่จะไปให้ถึงที่หมาย และเชลบีก็เกลียดการทะเลาะกับไมล์ส เหมือนทะเลาะกับลูกหมา ยังไงยังงั้น ความจริงคือไม่มีใครในพวกเขารู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร

แต่ในยูริซาเลม มีเรื่องดีเกิดขึ้น พวกเขาสามคน เชลบี ไมล์ส และแดเนียล มีความเห็นตรงกันเป็นครั้งแรก และตอนนี้พร้อมคำอวยพรของแดเนียล (บางคนอาจมองว่าเป็นคำสั่ง) เชลบีกับไมล์สก็ได้กลับบ้าน บางส่วนในตัวเชลบียังไม่ค่อยสบายใจที่ทอดทิ้งลูซมา แต่ส่วนที่เชื่อมั่นในตัวแดเนียลรู้สึกตื่นเต้นที่ได้กลับมาอยู่ที่ที่เธอควรจะอยู่ กลับสู่โลกยุคปัจจุบันของเธอ

เชลบีรู้สึกเหมือนพวกเขาจากไปนาน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเวลาในแอนเนนเซอร์สทำงานแบบไหน พวกเขาอาจกลับมาแล้วพบว่าเพิ่งผ่านไปไม่กี่วันที่ หรือ...เชลบีนึกแล้วหัวใจเล็กน้อย...เวลาอาจล่องเลยไปหลายปีแล้วก็ได้

“ถึงซอร์โลนน์เมื่อไหร่” ไมล์สว่า “ฉันจะพุ่งเข้าไปเปิดน้ำอุ่นแรงๆ อาบให้สะใจ”

“ใช่ ความคิดเข้าท่า” เซลลี่ดึงปอยผมจากหางม้าสีบลอนด์หนาของตัวเองมาดม “ล้างกลิ่นเหม็นสาบจากแอนเนนซ์เซอร์สทิ้งไปให้หมด ถ้าฉันยังเป็นไปได้ละนะ”

“รู้อะไรมั๊ย” ไมล์สชะงอกหน้าเข้ามาใกล้และลดเสียงลงแม้จะไม่มีใครอยู่แถวนี้ แผลก โหงแอนเนนซ์เซอร์สถึงได้ปล่อยพวกเขาเสีย โกลโรงเรียนขนาดนี้ “บางทีคืนนี้เราน่าจะย่องเข้าไปขโมยขนมอบแบ่งร่วนในโรงครัว—”

“ที่เป็นรสนะอะนะ? ไช้ที่เขาเก็บใส่กระป๋องยาวๆ?” เซลลี่ตาโต อีกหนึ่งแผนการอันชาญฉลาดจากไมล์ส มีเขาอยู่ด้วยนับว่าไม่เสียหายเลย “เฮ้อ ฉันละคิดถึงซอร์โลนน์จริงๆ จะอยู่ที่ไหนก็ไม่มีความสุขเหมือน—”

เมื่อทั้งสองโผล่พ้นแนวชายป่า ทุ่งหญ้าเปิดโล่งก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ปุบปั๊บเซลลี่ก็เข้าใจ ที่เธอไม่เห็นตึกของซอร์โลนน์อยู่ตรงไหนเลย เป็นเพราะพวกมันไม่ได้อยู่ที่นั่นนั่นเอง

เธอกับไมล์สมาโผล่ยัง...ที่อื่น

เธอหยุดและมองไปรอบๆ เนินเขา หิมะเกาะอยู่ตามกิ่งไม้ซึ่งเซลลี่เพิ่งเห็นว่า *ไม่มีทางใช้* ต้นเรดวูดในแคลิฟอร์เนียแน่ ส่วนถนนโคลนเฉอะแฉะเบื้องหน้าก็ไม่มีอะไรใกล้เคียงทางด่วนเลียบชายฝั่งแปซิฟิกเลย ถนนเส้นนั้นเลี้ยวเลี้ยวลงเนินไปหลายไมล์ มุ่งสู่เมืองโบราณอันแสนงดงามภายใต้การปกป้องของกำแพงก่อหินสีดำทึบ

ภาพนั้นทำให้เธอนึกถึงม้วนผ้าสีซีดจางที่มีรูปยูนิคอร์นเรียงว่า

อยู่หน้าเมืองโบราณที่โหล่นสักแห่ง ซึ่งหนึ่งในแฟนเก่าของแม่ลากเธอ
ไปอยู่ที่พิพิธภัณฑ์เก๋คดี

“ฉันนึกว่าเรากลับถึงบ้านแล้ว!” เซลบีร้อง เสียงที่หลุดออกมา
ก้ำกึ่งระหว่างตะคอกกับคร่ำครวญ พวกเขาอยู่ที่ไหน

เธอหยุดอยู่หน้าถนนหนาบๆ กวาดตามองไปรอบๆ แถวนี่ไม่มี
ใครสักคน วังเวงสุดๆ

“ฉันก็เข้าใจว่าฉัน” ไมล์สเกาหลวมก้อยๆ “ท่าทางเราจะยัง
กลับไม่ถึงซอร์โลนดี”

“ไม่ถึงดี? เห็นถนนเส้นตรงตรงนี้มัย เห็นป้อมปราการทางโน้น
หรือเปล่า” เธอสะดุ้งเฮือก “ไอ้จุดที่เคลื่อนไปมาตรงนั้นคืออควินไซม์มัย
เนีย ถ้าเราไม่ได้มาโผล่ในสวนสนุกที่โหล่นสักแห่ง ก็แปลว่าเราดิอยู่
ในยุโรปยุคกลางเข้าให้แล้ว!” เธอเอามือปิดปาก “ถ้ามีโรคระบาดอะไรก็ช่วย
เลย ว่าแต่นายเปิดแอนเนนเซอร์สของใครในเยรูซาเลม”

“ฉันไม่รู้ ฉันแค่—”

“เราไม่มีวันได้กลับบ้านแน่!”

“กลับสิ เราจะต้องได้กลับบ้าน เซล ฉันเคยอ่านเจอกรณี
เหมือนแบบนี้...คิดว่างั้นนะ เราย้อนอดีตมาหลายทอดผ่านแอนเนนเซอร์ส
ของเทวทูตหลายคน บางทีเราอาจต้องทำแบบเดียวกันในตอนกลับ”

“งั้นรออะไรอยู่ เปิดแอนเนนเซอร์สตัวใหม่สิ!”

“มันไม่ง่ายอย่างนั้น” ไมล์สดึงหมวกลงมาบังตา เซลบีแทบไม่
เห็นใบหน้าของเขา “ฉันคิดว่าเราต้องหาเทวทูตสักคนให้เจอ จากนั้นก็
ประมาณว่าขอยืมเงา—”

“นายพูดเหมือนจะขอยืมถูงนอนไปเข้าค่าย”

“ฟังนะ ถ้าเราเจอเงาที่ทอดไปถึงสมัยที่เราอยู่ เราก็กลับบ้านได้”

“แล้วเราจะทำ *ไอ้ที่ว่า* ได้ยังไงไม่ทราบ”

ไมล์สสั่นหัว “ฉันนึกว่าฉันทำไปแล้วตอนเจอแดเนียลใน
เยรูซาเลม”

“ฉันกลัว” เชลบียกแขนกอดอก หนาวสะท้านอยู่ในสายลม
“จะทำอะไรก็รีบทำเข้า!”

“มันไม่ได้ง่ายแบบนั้น... ยิ่งเธอมาเร่งแบบนี้—”

“ไมล์ส!” เชลบีตัวแข็งทื่อ อะไรสักอย่างส่งเสียงกึ่งกังดังมา
จากข้างหลัง บางอย่างกำลังวิ่งบนถนนขึ้นเนินมา

“อะไร”

เกวียนเทียมม้ามุ่งหน้ามาทางนี้ เสียงกุกกักๆ ดังชัดขึ้นเรื่อยๆ
อีกชั่วอึดใจคนขับเกวียนก็จะขึ้นมาถึงยอดเนินและเห็นพวกเขา

“หลบ!” เชลบีร้อง

ชายร่างท้วมในเงาตะคุ่มถือสายบังเหียนบังคับม้าสีน้ำตาลจุดขาว
คู่หนึ่งโผล่มา เชลบีคิดว่าคอเสื้อไมล์สที่มัวแต่พยายามจะจัดหมวกให้เข้าที่
เมื่อเธอกระชากเขาเข้าไปหลบหลังต้นไม้ใหญ่ หมวกสีน้ำเงินจึงหลุด
จากศีรษะเขา

เชลบีมองหมวกที่เป็นส่วนหนึ่งในเครื่องแต่งกายของไมล์สมา
หลายปี ลอยหวิวไปในอากาศประหนึ่งนกบลูเจย์ ก่อนจะหล่นใส่ปลัก
โคลนบนถนน

“หมวกฉัน” ไมล์สพูดเสียงแผ่ว

ทั้งสองเบียดเข้าหากัน แนบหลังไปกับเปลือกขรุขระของต้นไม้
เชลบีชำเลื่องมองไมล์สแล้วรู้สึกงุนงงที่ได้เห็นใบหน้าเต็มๆ ของเขา

ดวงตาคูโต ผมยุงๆ เขาดู...หล่อไม่ใช่เล่น เหมือนชายหนุ่มที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน ไมล์สยี้ผมที่ถูกหมวกทับแก้เขิน

เชลบีกลืนน้ำลายและปิดความคิดนั้นออกจากหัว “เราจะเข้าไปเก็บหมวกทันทีที่เกี่ยวันไป รอให้เขาพ้นไปก่อน”

เธอรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ของไมล์สที่ต้นคอและกระดูกสะโพกของเขาก่อนที่มิลลี่ข้างของเธอ ไมล์สผอมขนาดนี้ได้ยังไงก็ไม่รู้ เขากินจุเหมือนหมู แต่ผอมเป็นกึ่งแห้งเยอรมัน อย่างน้อยนั่นก็เป็นคำที่แม่จะใช้ ถ้าแม่ได้พบกับเขา ซึ่งจะไม่มีวันเกิดขึ้น ทรายเท่าที่ไมล์สยังหาแอนเนห์เซอร์สที่จะพาพวกเขากลับโลกปัจจุบันไม่ได้

ไมล์สคอยแต่จะชะเง้อดูหมวก

“อยู่หนึ่งๆ” เชลบีบอก “ตาลุงนั้นอาจเป็นพวกอนารยชนคนป่าเถื่อนก็ได้”

ไมล์สชูนิ้วและเอียงศีรษะ “ฟัง เขาร้องเพลง”

หิมะได้ทำเชลบีทรุดตัวเล็กน้อยตอนเธอชะโงกหน้าออกไปดูเกี่ยวันที่วิ่งขึ้นมา คนขับเป็นชายหน้าแดง ใส่เสื้อคอปกซึ่งเก๋มอชอกับกางเกงเขยๆ ที่เห็นได้ชัดว่าตัดเย็บที่บ้าน ส่วนเสื้อกักขนสัตว์หนาเทอะทะก็มีเข็มขัดหนังรัดที่เอว หมวกสักหลาดสีน้ำเงินของเขาเล็กจิ๋วจนน่าขัน ดูคล้ายจุดเมื่อมาอยู่บนหัวเด็กกว้างของเขา

เพลงที่ร้องฟังเหมือนเพลงทะเลสิ่งตั้งตั้งจำพวกที่ร้องกันในฝับ...และเขาก็แหกปากเสียเต็มทีเลย กีบเท้าม้ากระทบพื้นกุกกับๆ เป็นจังหวะกลองประกอบ

“ขี่ม้าเข้าเมืองไปหาโฉมงาม แม่ดูตกลงมนมโตคนสวย ขี่ม้าเข้าเมืองยามแสงตะวันโรยราว จะไปแต่งคนสวยขวัญใจวาเลนไทน์”

“พ่อสุภาพบุรุษ” เซลบีกลอกตา แต่อย่างน้อยเธอก็ได้เบาะแสจากสำเนียงของเขา “ดูเหมือนเราจะมาโผล่ในประเทศอังกฤษยุคโบราณเข้าให้แล้ว”

“และฉันเข้าใจว่าน่าจะเป็นวันวาเลนไทน์ซะด้วย” ไมล์สบอก
“ตื่นเต็นจะแย่ ยี่สิบสี่ชั่วโมงที่จะถูกตอกย้ำถึงความโหดและรู้สึกสมเพชตัวเอง...สวัสดียุคกลาง”

เธอสะบัดมือประกอบคำพูดสุดท้าย แต่ไมล์สมัวแต่มองเกวียนหยาบๆ คันนั้นโดยไม่สนใจเธอ

ม้าถูกล่ามด้วยบังเหียนและเครื่องเทียมสีน้ำเงินขาวไม่เข้าคู่พวกมันผอมจนเห็นซี่โครงชัด เขาขับมาคนเดียว นั่งมาบนกระดานไม้ผุๆ ด้านหน้า เกวียนนั้นใหญ่พอๆ กับกระบะรถและคลุมด้วยผ้าใบสีขาวแข็งแรง เซลบีไม่เห็นว่าเขาทำอะไรเข้าเมือง แต่ท่าทางจะหนัก ม้าจึงเหวี่ยงตัวขึ้นที่อากาศหนาว แผ่นไม้ใต้ท้องรถลั่นออกแอดขณะเกวียนวิ่งไปสู่เมืองในกำแพง

“เราควรจะตามเขาไป” ไมล์สบอก

“เพื่ออะไร” เซลบีเบ้าปาก “อยากไปหาแม่ตุตกลมมนมโตด้วยรีใจ”

“ฉันอยากไป ‘หา’ ใครบางคนที่เรารู้จัก ซึ่งแอนเนาน์เซอร์สของเขาจะช่วยพาเรากลับบ้าน จำได้มั๊ย ลิปมัน?” เขาใช้นิ้วโป้งกดริมฝีปากเธอให้เผยออก สัมผัสของเขาทำให้เซลบีพูดไม่ออกไปชั่วขณะ “เราน่าจะมีโอกาสเจอเทวทูตมากกว่าที่ในเมือง”

ล้อรถหมุนกึ่งกึ่งขึ้นลงรอยเกวียนเก่าบนถนนโคลน ส่งให้คนขับนั่งโยกเยกหัวสั่นหัวโคลน ไม่ช้าเขาก็เข้ามาใกล้พอที่เซลบีจะเห็นความหยาบของเขารซึ่งตกดำไม่แพ้เสื้อกั๊กหนังหมี่ที่เขาใส่ เสียงเขา

หลงศึยเมื่อพยายามเอื้อนพยางค์สุดท้ายของคำว่าวอลเลนไทน์ เขาสูดอากาศเข้าเต็มปอดแล้วเริ่มต้นใหม่ แต่ประเดี๋ยวก็หยุดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อะไรวะ” เขาพึมพำเสียงติดอยู่ในคอ

เชลบีสังเกตเห็นว่า มือที่กระซางสายบังเหียนของเขาแตกและแห้งแดงไปหมด เจ้าสัตว์ผอมกะหร่องร้องฮึแล้วหยุดกึกหน้าหมวกเบสบอลสีน้ำเงินของไมล์ส

“ไม่นะ ไม” เชลบีพึมพำ หน้าไมล์สซีดเผือด

คนขับอยู่อ้ายลงจากที่นั่ง รองเท้าบู๊ตของเขาย่ำลงบนโคลนหนา เขาเดินไปที่หมวกของไมล์ส ครางฮึบแล้วก้มเก็บมันขึ้นมาภายในชั่วพริบตา

เชลบีไต่ยีนเสียงไมล์สกลืนน้ำลาย

ผู้ชายคนนั้นดูหมวกไวๆ กับกางเกงที่สกปรกอยู่แล้วของเขาเท่านี้หมวกก็สะอาดพอใช้ โดยไม่พูดอะไร เขาหันหลัง ปีนกลับขึ้นไปนั่งบนกระดานไม้และเอาหมวกยึดเก็บไว้ในเกวียนคลุมผ้าใบทางด้านหลัง

เชลบีก็มองตัวเองและเสื้อสีเขียวมีหมวกฮู้ดที่ใส่ เธอลองจินตนาการถึงปฏิกิริยาของเขา ถ้าเธอโผล่ออกมาจากหลังต้นไม้ในเครื่องแต่งกายจากอนาคต แล้วพยายามแย่งของที่เขาเก็บได้คืนไปภาพที่ได้ไม่ชวนให้สบายใจสักเท่าไร

ในระหว่างที่เชลบียังลังเล ผู้ชายคนนั้นก็กระตุกสายบังเหียนแล้วเกวียนก็วิ่งออกไปอีกครั้ง พร้อมเพลงที่ร้องหลงศึยเป็นรอบที่สิบสอง

เธอทำเสียเรื่องอีกแล้ว “โอ ไมล์ส ฉันเสียใจ”

“เมื่อเป็นอย่างนี้ เราคงต้องตามเขาไป” ไมล์สรีบฉวยโอกาส

“เอาจริงดิ” เชลบีถาม “มันก็แค่หมวก”

แต่พอเธอมองดูไมล์สดีๆ เธอยังไม่ชินกับการเห็นใบหน้าของเขา แก้มที่เซลบีเคยคิดว่ายุ้ยเหมือนแก้มเด็ก กลับดูเป็นโหนกเป็นสัน ดวงตาฉายแววคมกล้าอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน เธอรู้ได้จากความเคร่งเครียดในสีหน้าของเขาว่า มันไม่ได้เป็น “แค่หวมก” สำหรับไมล์ส หวมกใบนั้นเป็นของที่มีความหมายพิเศษหรือเป็นแค่ของนำโชคธรรมดา เธอไม่อาจบอกได้ แต่เธอพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อลบสีหน้าเช่นนั้นออกจากใบหน้าของเขา

“โอเค” เธอโผล่ออกไป “ไปเอาหวมกคืนกันเถอะ”

ก่อนเซลบีจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไมล์สก็ประสานมือกับเธอ มันให้ความรู้สึกหนักแน่น มั่นใจ และสถานการณ์พาไปนิดๆ จากนั้นเขาก็ดึงเธอไปยังถนน “มาเถอะ!” เธอขัดขึ้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ครั้นเธอมองดวงตาของไมล์ส ซึ่งเป็นสีฟ้าจืด เซลบีก็รู้สึกจุกจิกอย่างไม่มีเหตุผล

ทั้งสองวิ่งไปบนถนนโบราณที่เต็มไปด้วยแอ่งหิมะละลาย ผ่านไร่นาซึ่งไร้พืชพรรณเพราะเป็นฤดูหนาว มันปกคลุมไปด้วยหิมะขาวแบบเดียวกับที่เกาะอยู่ตามกิ่งไม้และเห็นเป็นหย่อมๆ บนดิน พวกเขามุ่งหน้าไปยังเมืองในกำแพงซึ่งมีหลังคายอดแหลมสีดำและคูน้ำแคบๆ หน้าประตูเมือง มือจับมือ แก้มสีชมพูเรื่อ ริมฝีปากแห้ง เซลบีหัวเราะว่าอย่างไม่มีเหตุผล ตั้งหน้าตั้งตาหัวเราะจนเกือบลืมน่าพวกเขากำลังทำอะไร จนกระทั่งไมล์สตะโกนว่า “โธด!” บางอย่างในตัวเธอก็ติดกลับเข้าที่ เธอโธด

ชั่วขณะหนึ่ง เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังบิน

ท่อนไม้ตะปุมตะป้าที่ติดเป็นคานท้ายเกวียนนั้นมีที่แทบไม่พอเหยียบ เท้าของพวกเขาจึงวางอย่างหมีน่หมี หลังโธดขึ้นมาได้อย่าง

ทุลักทุเล...

อย่างน้อยก็นานพักหนึ่ง จนกระทั่งเกวียนเขย้ออย่างรุนแรง เพราะสะดุดเข้ากับอะไรบางอย่าง เค้าไม้ลีสหลุดออกจากคาน ส่วนเชลบี ก็จับผ้าใบไม่อยู่ เมื่อมือหลุด เธอก็ไม่อาจทรงตัวได้อีกต่อไป ทั้งเธอ และไม้ลีสกระเด็นตกลงบนโคลน

แผละ

เชลบีครางโอดโอย ปวดซี่โครงตุงๆ เธอเซ็ดโคลนเย็นออกจากตาและถ่มขี้ดินออกจากปาก เธอเห็นเกวียนหดเล็กลงตามระยะทางที่มันเคลื่อนห่างออกไป หมวกของไม้ลีสหลุดมือไปจนได้

“นายไม่เป็นไรใช่ไหม” เธอถามเขา

ไม้ลีสเซ็ดหน้าด้วยชายเสื้อยืด “ฮือ แผละ” เมื่อเธอพยักหน้า เขาก็ยิ้ม “ไหนลองทำหน้าที่เลียนแบบฟรานเซสกาดอนรู้ว่าเราอยู่ที่ไหนให้ดูที” ไม้ลีสพูดเหมือนรำเริง แต่เชลบีรู้ว่า ข้างในเขาคงเจ็บใจไม่น้อย

เธอเลือกที่จะไหลตามน้ำไปกับเขา เชลบีชอบเลียนแบบครูผู้ส่งงามของพวกเขาที่ซอร์ไลน์ เธอล้วงตัวออกจากปลักโคลน ชันศอกยกตัว แอนออกออกมาข้างหน้า แล้วบีบจมูกให้เซ็ดขึ้น “พวกเธอคงจะปฏิเสธด้วยสิว่า พวกเธอไม่ได้ตั้งใจทำลายชื่อเสียงของซอร์ไลน์ แต่คิดว่าคณะกรรมการผู้ทรงเกียรติจะคิดยังไงเมื่อได้รู้ ฉันก็อาจนอนอยากแทรกแผ่นดินหนี แล้วฉันบอกหรือยังว่า เล็บฉันพังยับเยินจากการเปิดแวนเนอร์เซอร์สตามหาพวกเธอ—”

“ไม่เอาน่า แพรงก็” ไม้ลีสช่วยเชลบีลุกพร้อมกับทำเสียงทุ้มลึกเลียนแบบสตีเฟน สามปีศาจผู้เข้มงวดน้อยกว่าของฟรานเซสก้า “อย่าโหดกับเด็กเนฟิลิมนั่นเลย ลงโทษขัดห้องน้ำสักท่อมก็น่าจะเพียงพอ

“ยังไงพวกแกก็ทำไปด้วยเจตนาดี”

เจตนาดี เพื่อตามหาลูช

เชลบีกลืนน้ำลาย บรรยากาศสลดหดหู่อย่างฉับพลัน เราเป็น
ทีมเดียวกัน...พวกเขาสามคน ทีมจะต้องไม่ทิ้งกัน

“เราไม่ได้ทอดทิ้งลูช” ไมล์สพูดเบาๆ “เธอได้ยืนยันที่แดเนี่ยล
บอกแล้วนี่ เขาเป็นคนเดียวที่สามารถตามหาลูชเจอ”

“นายว่าป่านนี้แดเนี่ยลจะเจอลูชหรือยัง”

“หวังว่างั้นนะ แดเนี่ยลบอกว่าเขาทำได้ แต่—”

“แต่อะไร” เชลบีถาม

ไมล์สเจียบไปพักหนึ่ง “ลูชออกจะโมโหไม่น้อย ตอนเธอหนี
ทุกคนไปจากในสวนหลังบ้าน ฉันก็ได้แต่หวังว่าเมื่อแดเนี่ยลเจอเธอ
เธอจะยอมให้อภัยเขา”

เชลบีมองไมล์สที่เปื้อนโคลนมอมแมม รู้ดีว่าเขาเคยมีความ
รู้สึกลึกซึ้งให้ลูช...พักหนึ่ง เชลบีจำต้องยอมรับว่า เธอไม่เคยรู้สึกอย่างนั้น
กับใคร อันที่จริงเธอขึ้นชื่อว่าตาวัวที่สุดเรื่องผู้ชาย ฟิล? ให้ตายเถอะ!
ถ้าเธอไม่คบกับเขา พวกจันทาลก็คงไม่มีทางตามลูชมาได้ และลูชก็
คงไม่โดดเข้าไปในแอนเนอันเซอร์ส เธอกับไมล์สเองก็ไม่ต้องมาติดอยู่
ที่นี่ ไม่มีโคลนเปรอะเปื้อนไปทั้งตัวแบบนี้

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือ เชลบีรู้สึกที่ไมล์สไม่ยก
เจ็บแค้นที่เห็นลูชมือกิมหามตะรึกนรินทร์กับคนอื่น เขาไม่มีท่าทีเช่นนั้น
ไมล์สเป็นของเขาแบบนี้

“ลูชจะให้อภัยเขา” เชลบีพูดในที่สุด “ถ้ามีใครรักฉันมากพอจะ
เที่ยวเสาะหาฉันไปตามห้วงเวลาต่างๆ ตลอดเวลาอันยาวนานหลาย

สหสวรรค์ ฉันก็พร้อมจะให้ภัยเขา”

“อ้อ ง่ายแค่นี้เอง” ไมล์สใช้ศอกกระทิงเธอเบาๆ

เธอสวนโดยฟาดท่อนเขาด้วยหลังมือ ซึ่งเป็นวิธีที่เธอกับแม่ใช้หยอกกัน ประสาเพื่อนสนิทหรืออะไรทำนองนั้น แต่โดยทั่วไปเชลบีมักรักษาระยะห่างกับคนที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัว แปลก

“เฮ้” เสียงไมล์สขัดกระแสดความคิดของเธอ “ตอนนี้เราต้องฟังความสนใจไปที่การเข้าไปในเมือง และตามหาเทวทูตที่สามารถช่วยเราจากนั้นก็เดินทางกลับบ้าน”

ในระหว่างนั้นก็หาทางเอาหมวกคืนมาด้วย เชลบีเสริมในใจ ขณะที่เธอกับไมล์สวิ่งเหยาะๆ ตามเกวียนไป

มีโรงพักแรมหลังหนึ่งตั้งอยู่ก่อนถึงกำแพงเมืองประมาณหนึ่งไมล์ นับเป็นสิ่งปลูกสร้างเพียงแห่งเดียวในทุ่งโล่งกว้างแห่งนี้ ตัวโรงพักแรมเป็นอาคารไม้หลังเล็ก แขนงป้ายไม้ผุๆ และมีถังเบียร์เอลขนาดใหญ่เรียงอยู่ข้างกำแพง

เชลบีกับไมล์สวิ่งผ่านต้นไม้แห่งโกรันหลายร้อยต้น ผ่านแอ่งหิมะปนโคลนมากมายบนถนนที่เลี้ยวลงไปหาเมือง ไม่มีอะไรให้ชื่นชมมากนัก แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังปล่อยให้เกวียนหลุดรอดสายตาหลังเชลบีรู้สึกเสียดสีข้างจนต้องชะลอความเร็ว แต่ดูจู่ๆ ฟาลีซิดเอาไว้ เกวียนจอดอยู่หน้าโรงพักแรมนี่เอง

“เขาอยู่ที่นี้” เชลบีพูดเบาๆ “สงสัยจะแะวะหาอะไรดีม เสร็จโก เราจะย่องเข้าไปขโมยหมวกคืน จากนั้นก็เข้าไปในเมือง”

ไมล์สพยักหน้า แต่ขณะที่ย่องไปท้ายเกวียน เชลบีก็เหลือบไป

เห็นชายสวมเสื้อกั๊กหนังหมิ่นที่ช่องประตู ซึ่งทำให้เธอรู้สึกห่อเหี่ยวทันที เธอไม่ได้ยินที่เขาพูดก็จริง แต่เขามีหมวกของไมล์สอยู่ในมือและกำลังอวดมันอย่างภาคภูมิใจกับเจ้าของโรงพักแรม เหมือนมันเป็นของมีค่าบางอย่าง

“ไอ้” ไมล์สพูดด้วยความผิดหวัง จากนั้นก็ียดอก “ช่างมันเถอะ ไว้ซื้อใหม่เอา มีชายเคลื่อนไปในแคลิฟอร์เนีย”

“ฮือ ก็ไซ้” เชลบีตบฝ่าใบคลุมเกวียนด้วยความหงุดหงิด แรงฟาดทำให้หมมผ้าใบสะบัดเปิด เธอหันเห็นว่าช่างในมีกล่องกองพะเนิน

“ฮึ่มม” เธอมุดศีรษะเข้าไปใต้ผ้าใบ

ช่างในเย็นและอับนิดๆ แต่มีข้าวของสารพัดสารพัน ทั้งสู่มใส่แม่ไก่ลายจุดหลายตัวที่กำลังหลับอยู่ ภูเขาอาหารสัตว์หนักๆ กระจอบเครื่องมือเหล็กสารพัดชนิด และกล่องไม้หลายกล่อง เธอลองเปิดกล่องใบหนึ่ง แต่ฝากล่องไม่มีที่ท่าว่าจะขยับ

“เธอคิดจะทำอะไร” ไมล์สว่า

เชลบีแสร้งยิ้มเจ้าเล่ห์ “ฉันเพิ่งปิ้งอะไรขึ้นมาได้” เธอหยิบของที่คล้ายชะแลงเล็กๆ ออกมาจากกระจอบ จากนั้นก็ไขมันจัดฝากล่อง “แจ็กพอด”

“เชลบี?”

“เมื่อเราเข้าไปในเมือง เสื้อผ้าพวกนี้อาจทำให้เราตกเป็นเป้าสายตาโดยไม่จำเป็น” เธอติดกระเป๋าสองใบติดอยู่ติดเสื้อเขียวที่ใส่อยู่เป็นตัวอย่างประหลาด “นายไม่คิดว่าจะนั่นเหรอ”

ว่าแล้วเธอก็มุดกลับเข้าไปใต้ผ้าใบอีก เธอพบเสื้อผ้าเรียบๆ หลายชุด ล้วนแต่เก่ามอซอ น่าจะเป็นเสื้อผ้าที่ใส่ไม่ได้แล้วของครอบครัว

เจ้าของเกวียน เธอโยนพวกมันออกไปให้ไมล์สซึ่งวิ่งรับรถลาน

ไม่ช้าเขาก็ถือชุดกระโปรงยาวสีเขียวย่อแนวขนระฆัง มีลายปักทองผ่าตรงกลาง กางเกงรัดรูปสีเหลืองมะนาว และหมวกที่ดูเหมือนผ้าคลุมผมแม่ชี ทำจากผ้าลินินสีเทาอมน้ำตาล

“แล้วชุดที่เธอจะใส่ล่ะ” ไมล์สพูดให้ขำ

เชลบีต้องเปิดกล่องอีกครั้งโหล เจอเศษผ้า ตะปูหักงอ ก้อนหินเรียบลื่น ก่อนจะพบบางอย่างที่ไมล์สพอจะใส่ได้ สุดท้ายเธอก็ดึงชุดยาวสีน้ำเงินเรียบๆ ออกมาตัว ทำจากผ้าวูลเนื้อหยาบ มันจะช่วยปกป้องเขาจากลมแรงในตอนนี้ ชุดนั้นยาวคลุมรองเท้าในกีของเขา และด้วยเหตุผลบางอย่าง ปุบปับเชลบีก็รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่แสนจะเข้ากับดวงตาคู่นั้น

เชลบีรู้สึกขี้อึดอัดติดขัดสีเขียวย่อแนวขนระฆังที่เธอสวมชุดกระโปรงบานทับกางเกงยีนส์ และเสื้อกล้าม

ไมล์สยังรีรอ “ฉันรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องขโมยของ ผู้ชายคนนั้น อาจตั้งใจชนของไปขายในเมือง” เขาระงับ

“เขาเรียกว่ากรรมตามสนอง ไมล์ส เขาขโมยหมวกของนาย”

“เปล่านะ เขาเจอหมวกของฉันต่างหาก เขาอาจมีครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดูก็ได้”

เชลบีผิวปากเบาๆ “นายอยู่สติดโรว์ได้ไม่ถึงครึ่งวันแหงๆ” เธอยกโหล “ยกเว้นจะมีฉันคอยช่วย โอเค พบกันครึ่งทาง เราสละของบางอย่างเป็นการแลกเปลี่ยน เสื้อกันหนาวของฉัน...” เธอยึดเสื้อติดขัดสีเขียวย่อแนวขน “ใครจะไปรู้ บางทีเสื้อติดขัดอาจฮิตระเบิดเถิดเทิงใน

หอประชุมสวัสดิการผ่าตัดในฤดูกาลหน้า หรืออะไรก็ตามที่คนยุคนี้นิยม
ไปดูเพื่อความบันเทิง”

ไมล์สยกผ้าคลุมผมเหนือศีรษะเซลบี แต่มันติดหางม้าของเธอ
เขาจึงรู้อย่างรวดเร็วออกมา ผมสีทองสยายปรกไหล่เซลบี คราวนี้เป็นที่เธอ
บ้างที่เขิน ก็ผมเธอนะเหมือนผมชาวบ้านเขาที่ไหน เธอไม่เคยปล่อย
ผมเลย แต่ไมล์สตาเป็นประกายเมื่อใส่ผ้าคลุมผมให้เธอ

“ท่านหญิง” เขาเสนอมืออย่างสุภาพบุรุษ “โปรดให้เกียรติ
กระผมได้พาท่านเข้าไปในเมืองอันแสนงดงาม”

ถ้าลูชอยู่ด้วยกันที่นี่ เหมือนสมัยที่พวกเขาสามคนยังเป็นแค่
เพื่อนที่ดีและไม่มีอะไรซับซ้อนเหมือนตอนนี้ เซลบีคงนึกคำตอบตลกๆ
ตอบกลับไป ลูชจะทำเสียงอ่อนเสียงหวานอย่างหญิงสาวผู้อ่อนแอและ
เรียกไมล์สว่า อัศวินขี่ม้าขาวของเธอ ส่วนเซลบีจะเหน็บอะไรเจ็บบๆ ไป
สักคำสองคำ จากนั้นทุกคนก็จะหัวเราะงอหาย ความรู้สึกตึงๆ แปรลกๆ
ที่ไหล่และความรู้สึกคับแน่นในอกอย่างที่เขาบิรู้สึกตอนนี้นี้คงจะหายไป
ทุกอย่างจะให้ความรู้สึกปกติ ไม่มีอะไรขาดๆ เกินๆ เหมือนตอนนี้

แต่ตอนนี้มีแค่เธอกับไมล์ส

เหลือกันแค่สองคน ตามลำพัง

ทั้งสองหันไปหากำแพงหินดำซึ่งโอบล้อมหอคอยสูงตระหง่าน
ตรงกลาง ธงสีเหลืองดอกมารีโกลด์ชักขึ้นเสาเหล็กบนยอดหอคอยหิน
กลิ้งถ่านและกลิ้งอัฒจันทร์ของฟางลอยอยู่ในอากาศ เสียงดนตรีดังมา
จากหลังกำแพง...น่าจะเป็นเสียงพิณไลร์กับกลองหนังเนื้อนุ่มบาง
ประเภท และที่ไหนสักแห่งข้างใน เซลบีหวังว่าจะมีเทวทูตที่แอนเนอันซอร์ส
ของเขาสามารถพาเธอกับไมล์สกลับสู่โลกยุคปัจจุบัน ที่ที่พวกเขาควรจะอยู่

ไมล์สยังยื่นมือมาหาเธอ เขাজ้องเธอเหมือนไม่รู้ตัวสักนิดว่า
ดวงตาสีฟ้าของเขาแทบจะดูเธอเข้าไป เธอหายใจเข้าลึกๆ แล้วจับมือ
เขา เขามึนมือเธอเบาๆ จากนั้นพวกเขาก็ออกเดินสบายๆ มุ่งหน้าไป
หาเมือง

บทที่ 2 ตลาดนัด

บรรยากาศเงียบสงบตามชนบทหายไป เพียงแค่หน้าประตูเมืองก็มีผู้คน
สับสนุน่วนวายไปหมด สนามหญ้าที่เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอมเทาในฤดูหนาว
นั้น มีกระโจมที่ปักชั่วคราวขึ้นเต็มตลอดสองฟากฝั่งถนนที่ทอดยาวไป
หากำแพงเมืองสูงทะมึน กระโจมเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าเป็นส่วนหนึ่ง
ของการจัดตั้งเป็นพิเศษ คล้ายเทศกาลวันหยุดสุดสัปดาห์หรืออะไร
ทำนองนั้น บรรยากาศคึกคักเช่นนี้ชวนให้เชลบีนึกถึงงานดนตรี
บอนนารู ซึ่งเธอเคยเห็นจากรูปถ่ายในอินเทอร์เน็ต เธอสำรวจเสื้อผ้าที่
ผู้คนแถวนี้ใส่...ผ้าคลุมผมดูจะอยู่ในความนิยมพอดี เชลบีคิดว่า เธอ
กับไมล์สไม่น่าจะเด่นสะดุดตาจนเกินไป

ทั้งสองเดินไปกับชาวบ้านผ่านประตูเข้าไป จากนั้นก็ไหล

ตามมวลชนซึ่งดูจะมุ่งหน้าไปที่เดียวกัน นั่นคือตลาดที่จัตุรัสใจกลางเมือง ที่เห็นสูงตระหง่านข้างหน้าคือหอคอยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของปราสาทขนาดใหญ่อยู่ติดกำแพงเมืองด้านหลัง ในขณะที่จุดดึงดูดความสนใจของจัตุรัสกลางเมืองนั้นเป็นเพียงโบสถ์ขนาดปานกลาง ทว่างดงามตามสไตล์ศิลปะกอทิกยุคแรก (เชลบีรู้ได้จากหอที่สูงชะลูด) มีตรอกซอกซอยมากมายแยกออกไปจากตลาดจัตุรัส ซึ่งพลุกพล่าน วุ่นวาย เหม็น และเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ตลาดแบบที่สามารถหาซื้อได้ทุกอย่างและพบเจอใครได้ทุกคน

“ฝ่าลินินจ้า! สองม้วนสิบเพนนี่!”

“มีเทียนไขมาขาย! เทียนดีมีคุณภาพ!”

“เบียร์บาร์เลย์! เบียร์สดชื่นใจ!”

เชลบีกับไมล์สโดดหลบนักบวชเตี้ยล่ำที่เข็นเหยือกเบียร์ดินเผาใส่รถเข็นผ่านมา ทั้งสองมองแผ่นหลังกว้างใต้ชุดสีเทาของนักบวชบุกบันไปข้างหน้าโดยมีชาวบ้านพากันหลบเพื่อเปิดทางให้ เชลบีฉวยโอกาสที่มีช่องว่างนี้เดินตามเขาไป แต่ครูเดียวชาวบ้านตัวเหม็นที่คุยกันไม่หยุดปากก็ไหลกลับเข้ามาตามเดิม

แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะก้าวเท้าโดยไม่ชนใคร

ตลาดมีคนเยอะไปหมด บ้างก็ต่อรองราคา บ้างก็ซุบซิบนินทาคนอื่น ใครบางคนตีมือเด็กที่หมายจะขโมยแอปเปิล ไม่มีใครสนใจไมล์สกับเชลบีเลย

“เราจะหาคนรู้จักเจอได้ยังไงในที่ที่คนยั่วยุเป็นนอนแบบนี่” เชลบีจับมือไมล์สแน่นหลังถูกเหยียบเท้าเป็นครั้งที่สิบ ตอนไปคอนเสิร์ตกรีนเดย์ในไอ้กแลนด์ ซึ่งเธอถูกเบียดจนซี่โครงเข้าไปสองท่อน ยังไม่แย

เท่านั้นเลย

ไมล์สชะงักคอ “ไม่รู้สิ บางทีพวกเขาอาจรู้จักกันหมด?” เขา สูงกว่าคนส่วนใหญ่ ดั่งนั้นมันจึงไม่แย่นักสำหรับเขา

เขาได้อากาศบริสุทธิ์และไม่มีอะไรบดบัง ในขณะที่เธออึดอัด จนจะสติแตกอยู่รอมร่อ เธอรู้สึกได้ถึงสัญญาณเตือนจากอาการร้อน วูบวาบที่แกำม เธอดึงคอเสื้อที่ปิดรอบคออย่างคลุ้มคลั่ง ได้ยินเสียง ตะเข็บปรืออยู่สองสามที “คนอื่นเขาหายใจกันได้ยังไงในชุดบ้าง แบบนี้”

“เข้าทางจมูก ออกทางปาก” ไมล์สแนะนำพร้อมสาธิตการ หายใจเป็นตัวอย่าง แต่ครู่เดียวกลิ่นเหม็นก็ทำให้เขาต้องย่นจมูก “เอ่อ ดูนั่น มีบ่อน้ำอยู่ทางโน้น ไปดื่มกันเถอะ”

“อาจมีเชื้ออหิวาต์ก็ได้” เชลบีพึมพำ แต่ไมล์สเดินไปแล้วโดย ลากเธอตามไปด้วย

หลังจากลอลอรวตากผ้าหย่อนๆ ที่แขวนเสื้อตัดเย็บเองชิ้นๆ ก้าวข้ามแถวไก่อดำขนรุงรัง และเดินตะแคงเบียดผ่านสองพี่น้องหัวแดง พ่อค้าลูกแพร์ พวกเขา ก็มาถึงบ่อน้ำที่สด มันเป็นบ่อแร่ดึกดำบรรพ์ เพียงหลุมที่ก่อหินล้อมรอบ มีโครงไม้สามขาคร่อมปากหลุม ถึงตะไคร่น้ำ เกาะแขวนอยู่กับรอรุ่นแรก

สักพักเชลบีก็กลับมาหายใจได้เป็นปกติ “คนที่นี้ดื่มน้ำจากบ่อน้ำนี้จริงดิ”

ตอนนี้เธอเห็นแล้วว่า แม้ตลาดจะกินพื้นที่ส่วนใหญ่ของจัตุรัส มันก็หาได้เป็นความบันเทิงเพียงหนึ่งเดียวไม่ ยังมีหุ่นโชว์แบบยุคกลาง ใส่ถุงกระสอบตั้งเรียงรายอยู่ที่ปากหนึ่งของบ่อน้ำ เด็กหนุ่มหลายคนใช้ ดาบไม้ฟาดฟันบรรพบุรุษหุ่นทดสอบเหล่านั้นเหมือนเป็นอัครวินฝึกหัด

เหล่าวณิพกพเนจรเตร่อยู่ริมตลาด ชับขานบทเพลงที่ไพเราะอย่าง
น่าประหลาด แม้แต่บ่อน้ำเองยังนับเป็นจุดดึงดูดความสนใจเล็กๆ

เชลบีเพิ่งเห็นคันทนุมนสำหรับสาวถึงชั้น เด็กหนุ่มใส่กางเกง
รัดรูปหนังกางใช้กระบวยตักน้ำจากในถังยื่นให้เด็กสาวที่มีดวงตาโต
ห่าง เห็นบิ่งฮอลลี่ไว้ข้างหู เธอตีมน้ำอีกๆ อย่างหิวกระหาย พร้อมกับ
มองเขาอย่างหวานซึ่ง ไม่สนใจว่าน้ำจะย้อยใส่ชุดสีครีมแสนสวยของตัวเอง

เมื่อเธอตีมน้ำพอ เด็กหนุ่มก็ส่งกระบวยให้ไมล์สพร้อมขยิบตา
อย่างมีเลศนัย เชลบีไม่แน่ใจว่า เธอชอบความหมายโดยนัยของการ
ขยิบตาหรือเปล่า แต่เธอคอยแหยงเกินกว่าจะไว้วางใจ

“มาร่วมงานฉลองนักบุญวาเลนไทน์ใช่ไหม” เด็กสาวถามเชลบี
ด้วยน้ำเสียงราบเรียบดูทะเลสาบ

“ฉัน เอ่อ เรา—”

“ถูกแฝง” ไมล์สพูดแทรกขึ้นโดยตัดสำเนียงเป็นชาวอังกฤษ
แต่ทำได้แย่มาก “งานจะมีเมื่อไหร่หรือ”

เขาฟัง*น่าขำ* แต่เชลบีจำต้องกลั้นหัวเราะเพราะไม่อยากให้
ความแตก เธอไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าพวกเขาถูกจับได้ แต่เธอ
เคยอ่านเกี่ยวกับการลงโทษโดยใช้เหล็กเสียบ รวมถึงเครื่องทรมาน
อย่างล้อมรณะและเครื่องฉีกร่าง *ลิปมัน เชลบี พยายามคิดแต่เรื่องดีๆ
เอาไว้ โกโก้ร้อนๆ ครีมนั้นแดด รายการเรียลตี้ทีวี คิดแต่เรื่องพวกนี้พอ
พวกเขาจะไปจากที่นี่ จะต้องไปให้ได้*

เด็กหนุ่มโอบเอวเด็กสาวอย่างรักใคร่ “จวนเต็มที งานจะมีวัน
พรุ่งนี้แล้ว”

เด็กสาววาดมือไปทางตลาด “แต่อย่างที่เห็น คู่รักส่วนใหญ่มา

ถึงแล้ว” เธอแตะไหล่เซลบีเป็นเชิงหยอกเย้า “อย่าลืมนิสชื่อในคนโท
คิวปิดก่อนอาทิตย์จะตกดินนะ!”

“อ้อ ใช่ เธอก็เหมือนกัน” เซลบีจึงมำเหมือนที่เธอมักจะทำ
เวลาเจ้าหน้าที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองในสนามบินอวยพรขอให้เธอเที่ยว
ให้สนุก เธอกัดกระพุ้งแก้มขณะที่หนุ่มสาวคู่หนึ่งโบกมือลาและเดินคล้อง
แขนไปตามถนน

ไมล์สจับแขนเธอ “นั่นเยี่ยมไปเลยว๊ามั้ย งานวาเลนไทน์!”

นี่ออกจากปากเด็กหนุ่มสไตล์หนุ่มข้างบ้าน ผู้คลั่งเบสบอล ซึ่ง
เซลบีเคยเห็นฟาดไม้รอกเก้าอันในมือเดียว ไมล์สเป็นบ้าอะไรถึงเกิด
มาสนใจเทศกาลน้ำเน่าอย่างงานวาเลนไทน์ในตอนนี่

เซลบีกำลังจะแฉะเขา แต่พอเธอเห็นไมล์สตูด อืม...ตื่นเต้น
เหมือนเขาอยากไปงานที่ว่าจริงๆ *ไปกับเธอ?* จู๋ๆ เธอก็ไม่อยากจะ
เขาผิดหวัง

“ใช่ เยี่ยม” เซลบียกไหล่แบบแบ่งรับแบ่งสู้ “ฟังน่าสนุก”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ไมล์สสั่นหัว “ฉันหมายถึง...ถ้ามีที่ไหนที่พวก
เทวทูตตกสวรรค์จะไป ย่อมต้องเป็นที่นี่ นั่นหมายถึงเราอาจเจอคนที่
จะช่วยให้เราได้อีกกลับบ้าน”

“ไอ้” เซลบีกระแอม แนนอน นั่นคือสิ่งที่เขาหมายถึง “จริงสิ มี
เหตุผล”

“เธอเป็นอะไรไป” ไมล์สตักน้ำแล้วยื่นกระบวยจ่อปากเซลบี
เขาหยุดแล้วใช้แขนเสื้อเช็ดปากกระบวย จากนั้นก็ยื่นมันมาอีกครั้ง

เซลบีหน้าร้อนผ่าวอย่างไม่มีเหตุผล เธอจึงหลับตาและดื่มน้ำ
อยู่นานโดยหวังว่าจะไม่มีเชื้อโรคอันตรายในน้ำ ตี๋มเสร็จเธอก็พูดว่า

“ไม่มีอะไร”

ไมล์สตักน้ำขึ้นมามีอีกใหญ่ กวาดตามองผู้คนไปด้วย

“คุณนั้น—” เขาพูดแล้วทิ้งกระสวยใส่ถัง เขาชี้ไปทางด้านหลังเซลล์
ยังเวทียี่ปลายแผงขายของ ซึ่งเด็กสาวสามคนยืนจับกลุ่มหัวเราะคิกคัก
อย่างกั่นไม่อยู่ ตรงกลางพวกเธอคือโถตุ๊กผสมทรงสูงขลิบรอบปาก
ดูแล้วน่าจะเป็นของเก่าแก่ ก่อนข้างนำเกลียด คล้าย “งานศิลปะ” ราคา
แพงแบบที่ฟรานเซสกามีในห้องทำงานที่ซอร์โหล์

“นั่นคงเป็นคนโทคิวปิด” ไมล์สว่า

“ใช่ ไม่ผิดแน่ คนโทคิวปิด” เซลบีแกล้งพยักหน้าประชด
“ตกลงเจ้านั้นมีไว้ทำอะไรรึ แล้วคิวปิดก็ควรจะรสนิยมดีกว่านี้ไม่ใช่หรือ”

“นี่เป็นประเพณีที่มีมาตั้งแต่สมัยยุคคลาสสิกของโรม” ไมล์ส
อธิบาย กลับไปสวมบทศาสตราจารย์อีกตามเคย การเดินทางกับเขา
เหมือนเอาสารานุกรมติดมาด้วยก็ว่าได้

“ก่อนที่วันวาเลนไทน์จะเป็นวันวาเลนไทน์” เขาพูดต่อ น้ำเสียง
ตื่นเต้นนิดๆ “มันเคยถูกเรียกว่า ลูเปอร์คาเลีย—”

“รูป้า—” เธอวาดมือเป็นรูปวงกลมประกอบมุมเล่นคำผิดๆ ของ
ตัวเอง แต่ก็ต้องหยุดเมื่อเห็นสีหน้าของเขา เขาดูเอาจริงเอาจังมาก

เมื่อรู้สึกตัวว่าถูกมอง ไมล์สก็เอื้อมมือหมายจะดึงหมวกเบสบอล
ลงมาปิดหน้าด้วยความลึ้มตัว แต่มือเขากลับพบเพียงความว่างเปล่า

เขาย่นคอกเหมือนอายุแล้วเปลี่ยนมาทำท่าเหมือนจะเอามือชุก
กระเป๋ แต่ชุดเนื้อหยาบสีน้ำเงินคลุมทับกางเกงยีนส์ของเขาอยู่ เขา
ทำอะไรไม่ได้นอกจากกอดอก

“นายคิดถึงมันไหม้” เซลบีถาม